

## คำอธิบายการใช้งาน

1. เอกสารฉบับนี้ผ่านกระบวนการแปลงภาพเป็นอักษรด้วยเทคนิคการรู้จำอักขระด้วยแสง (OCR หรือ Optical Character Recognition)
2. จัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์ในการอ่านและการสืบค้น
3. การคัดลอกข้อความเพื่ออ้างอิง (Quotation) ควรตรวจสอบความถูกต้องจากไฟล์ต้นฉบับอีกครั้ง
4. การสะกดคำอาจมีความแตกต่างในแต่ละยุคสมัย
5. การแปลงภาพเป็นอักษรยึดต้นฉบับเป็นหลักไม่มีการแก้ไข

จัดทำโดย

กลุ่มงานพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศ

สำนักวิชาการ

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

รายงานการประชุม

สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๕๓

(สมัยสามัญ)

วันพฤหัสบดีที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๓๕

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๕๙ (สมัยสามัญ) พ.ศ. ๒๕๓๕

สารบัญ

ครั้งที่ ๕๓/๒๔๗๕

รองประธานฯ ซึ่งแจงต่อที่ประชุมถึงเรื่อง ประธานสภาฯ  
ป่วย

๗๗๑

ญัตติของคณะกรรมการ ว่าด้วยร่างพระราชบัญญัติ  
ภาษีเงินรายได้ พุทธศักราช ๒๔๗๕ (เลื่อนมาแต่คราวประชุม  
ครั้งที่ ๓๓/๒๔๗๕)

๗๗๑-๗๗๒

ญัตติของคณะรัฐมนตรี ว่าด้วยร่างพระราชบัญญัติ  
ภาษีการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๕

๗๗๒-๗๗๖

ตั้งคณะกรรมการไปพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติ  
ภาษีการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๕

๗๗๖-๗๗๗

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร  
ครั้งที่ ๕๓/๒๕๗๕  
วันพฤหัสบดีที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๗๕  
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม  
เปิดประชุมเวลา ๑๕.๒๐ นาฬิกา  
สมาชิกมาประชุม ๓๙ นาย

รองประธานแทนราษฎรกล่าวว่า ท่านประธานสภาผู้แทนราษฎร  
ป่วย มาไม่ได้ บัดนี้จะได้ดำเนินการประชุมต่อไป ระเบียบวาระ  
ที่จะประชุมในวันนี้ คือ ร่างพระราชบัญญัติภาษีเงินได้ พุทธ  
ศักราช ๒๕๗๕ ซึ่งที่ประชุมนี้ได้ตั้งคณะกรรมการไปพิจารณา บัดนี้  
เสร็จแล้ว กับอีกเรื่องหนึ่งที่นายกรัฐมนตรีเสนอ คือร่างพระราช  
บัญญัติภาษีการค้า พุทธศักราช ๒๕๗๕ เพื่อให้ที่ประชุมวินิจฉัย  
ร่างพระราชบัญญัติภาษีการค้า พุทธศักราช ๒๕๗๕ เพื่อให้ที่ประชุมวินิจฉัย  
ร่างพระราชบัญญัตินี้ได้แจกไปแล้ว ถ้าท่านผู้ใดจะเสนอความเห็น  
หรือทักท้วงอย่างไร ขอได้โปรดอภิปรายออกมา ถ้าไม่มีใคร  
อภิปราย หรือเห็นชอบพร้อมกันแล้วจะได้ลงมติ

พระยาประเสริฐสงคราม กล่าวว่า ข้าพเจ้าจะขอทวงถาม  
ความเข้าใจตามความในหมวด ๑ ภาค ๕ มาตรา ๒๙ วรรค ๔ และ  
ความในวรรค ๓ พูดถึงว่าผู้ใดไม่ยื่นบัญชีรายได้ซึ่งเจ้าพนักงานผู้ตรวจ  
บัญชีเรียกกรอมา ส่วนมาตรา ๑๖ ก็เช่นเดียวกัน ผู้ใดไม่ยื่นราย

การรายได้เลย แล้วเจ้าพนักงานไม่ให้อุทธรณ์แต่ความในวรรค ๔ มาตรา ๒๙ ที่ว่า “เว้นแต่จะเป็นปัญหาข้อกฎหมาย” อยากรจะให้อธิบายข้อนี้

พระยาศรีวิสารวาจา ประธานกรรมการ แถลงว่า การหมดสิทธิอุทธรณ์อยู่แล้วจะมีสิทธิอย่างไรได้

พระยาประเสริฐสงคราม กล่าวว่า ข้อชี้ขาดของเจ้าพนักงานอุทธรณ์ไม่ได้ ส่วนมาตรา ๑๕ ว่า ผู้ไม่ยื่นประเมินรายการ เจ้าพนักงานเรียกตัวมาชี้ขาด แล้วอุทธรณ์ไม่ได้ และคำว่า “หมดสิทธิ์” นั้น หมายความว่าอย่างไร มีสาเหตุอย่างไรจึงอุทธรณ์ไม่ได้

พระยาศรีวิสารวาจา ประธานกรรมการ ตอบว่า ถ้าแม้ว่าปฏิบัติถูกต้องตามมาตรา ๑๕ วรรค ๓ แล้ว ในมาตรา ๑๖ ถ้าได้ปฏิบัติถูกต้องตามมาตรานี้แล้วก็ไม่มีปัญหาอะไร

พระยามนธาตุราช กล่าวว่า อยากถามถึงมาตรา ๗ ที่ว่า เงินได้ในการเช่าอสังหาริมทรัพย์ หมายความว่าจำนวนเงินที่ได้รับจริงใช้ใหม่ หรือจำนวนเงินที่ปรากฏในหนังสือเช่า แต่ไม่ได้รับเอามารวมด้วยหรือเปล่า หรือเอาแต่ตัวเงินจริง

ประธานกรรมการตอบว่า เอาแต่ผลประโยชน์ที่ได้รับจริง ๆ

พระยามนธาตุราชถามว่า จำนวนเงินที่ได้รับและได้หักอยู่ในรายจ่ายมีหักดอกเบีย้งำนอง หรือภาระอย่างอื่น คำว่า “ภาระอย่าง

อื่น” จะกินความแค่นั้น เช่นคนไปกู้เงินมา แต่ไม่ใช่จำนอง ดอก  
เบี้ยจะหักหรือไม่ เช่นไปกู้เงินแบงก์มาทำตึกแถวเป็นต้น ข้อนี้มัน  
กินความแค่นั้น

ประธานกรรมการตอบว่า ต้องเกี่ยวกับที่ดินนั้นโดยตรง  
พระยามนธาตุราช ถามว่าการที่เอาที่ดินไปจำนองเป็นประกัน  
การกู้เงินมาต้องเสียดอกเบี้ย ความหมายนี้จะอยู่ในข้อ ข. หรือ จ.  
แห่งมาตรา ๗

ประธานกรรมการ ตอบว่า ถ้อยคำที่ใช้ในประมวลแพ่งฯ  
มีคำว่า เซอวิจูด (Servitude) ภาระจำยอม ติดพันเกี่ยวกับทุนทรัพย์  
แรงงาน ทุนทรัพย์นั้น ต้องเกี่ยวกับตึกหรือโรงเรียน

นายกรัฐมนตรีตอบว่า จำนองนั้น ที่ดินผูกพันต่อเจ้าหนี้  
พระยามนธาตุราช กล่าวว่า ถ้าเช่นนั้นต้องแปลว่าทรัพย์นั้นติด  
พันจริง ๆ ถ้าเป็นกู้ยืม ทรัพย์ก็ยังไม่ติดกัน ไม่ยอมให้หักหรือ

หลวงประดิษฐมนูธรรม ตอบว่า วิธีการอย่างในประมวล  
แพ่งฯ บรรพ ๔ นอกจากเอาที่ดินไปจำนอง เราเอาที่ดินไปให้เช่า  
ผู้เช่าก็มีสิทธิเหนือพื้นดิน สิทธิเหนือพื้นดินมีเจ้าของคนหนึ่ง และ  
ตัวตึกมีเจ้าของอีกคนหนึ่ง สมมติว่าที่ดินเป็นของข้าพเจ้า แล้วท่าน  
ปลุกตึกขึ้น แต่การปลุกตึกนี้ท่านต้องเสียค่าเช่าให้แก่ข้าพเจ้า แต่  
ตัวท่านมีประโยชน์ที่เอาตึกไปให้เช่าเช่า

พระยามนตรีสุริยราช กล่าวว่่า ที่พูดเช่นนี้เรามีที่ดินแล้ว เอาไป  
เป็นประกันแบงก์เพื่อกู้เงินแบงก์มา

นายกรัฐมนตรีตอบว่่า แบงก์ต้องให้จำนองตามแบบ วิธีการ  
ของแบงก์ต้องทำจำนองเสมอ

นายวิเชียร สุวรรณทัต กล่าวว่่า ในมาตรา ๗ เรื่องเงินดอก  
เบี้ย การเสียหายเสียจากที่ได้ดอกเบี้ยจริง ๆ เช่นตัวอย่างข้าพเจ้า  
ไปกู้เงินเข้ามา ๑,๐๐๐ ชั่ง แล้วมาหมุนหากำไร จะเสียดอกเบี้ยจาก  
เงินที่ได้โดยแท้จริง หรือจะต้องเสียจากต้นเงินที่ให้กู้ที่เดียว เช่น กู้  
มาเสียดอกเบี้ยชั่งละ ๖๐ สตางค์ แล้วเอามาให้คนอื่นกู้เอาชั่งละ  
๗๕ สตางค์ ถึงเวลาจะเสียหายเราจะเสียใน ๗๕ สตางค์ที่ได้มา หรือ  
หรือจะเสียเฉพาะกำไร ๑๕ สตางค์

ประธานกรรมการตอบว่่า คิดจากรายได้ที่ได้จากที่ดิน  
ปัญหาที่ตั้งนี้จะเป็นรายได้จากพื้นดินหรือรายได้จากดอกเบี้ยคงไม่อยู่  
ในข้อ จ.

นายวิเชียร สุวรรณทัต ถาถามว่่า ถ้าไม่หักผู้ใดผู้มาหากำไรก็  
ขาดทุนทุกราย

ประธานกรรมการตอบว่่า สมมติว่่าไปกู้เสียดอก ๗%  
แล้วมาให้กู้ได้ ๑๐% มีกำไร ๓% เช่นนี้เรามีอีกหมวดหนึ่งต่างหาก  
ข้อนี้ เป็นรายได้ของบุคคลธรรมดาไม่เกี่ยวกับรายได้ของการค้าขาย

ถ้าทำเป็นการค้าขายเราเสียนายหน้า เราเสียดำคอมมิสชั่น ถ้าเราทำเองเห็นจะหักไม่ได้

นายวิเชียร สุวรรณทัต กล่าวว่า ถ้าไม่หัก คนที่ทำก็ไม่ได้ผลเลย

ประธานกรรมการตอบว่า เราก็แก้เป็นนายหน้า

นายวิเชียร สุวรรณทัต กล่าวว่า การกระทำทราบกันโดยมาก เช่นเรามีบ้านหลังหนึ่งเอาไปจำนองไว้ ๑๐๐ ชั่ง แล้วเอาเงินนั้นมารับจำนองต่อไปเราเสีย ๗% แล้วมาให้ให้คนอื่นกู้เราเอา ๑๐% มีกำไร ๓% ถ้าจะให้เราเสียจากเงิน ๑๐% ที่เราได้จากคนอื่นก็ไม่มีประโยชน์อะไรแก่ผู้ที่หมุนเงิน

พระยาประมวญวิชาพูล คัด ๑๐% ของเงินที่ได้

พระยามนธาดุราษ กล่าวว่า ดูไม่เห็นมีข้อที่เสียเปรียบเช่นมาตรา ๓๒ ซึ่งว่าด้วยบริษัท ถ้าเราจะเก็บดอกเบียจากบริษัท เราเก็บจากที่ได้จริง ๆ โดยหักทุนแล้วดอกเบียนั้นจึงเสียพิเศษ แต่ที่ว่าที่นายวิเชียร สุวรรณทัต ถาถามนี้เรายังไม่ได้หักเลย เราเอาทั้งหมดด้วยเพราะฉะนั้นบริษัทจึงได้เปรียบ

นายวิเชียร สุวรรณทัต กล่าวว่า ถ้าเราไม่หักส่วนที่ต้องเสียออก เอาแต่ส่วนที่ได้เราต้องเสียภาษีถึง ๘ บาท ซึ่งมากกว่าเมื่อหักจำนวนที่ต้องเสียดอกเบียออก

หลวงประดิษฐ์มนูธรรม กล่าวว่า กู้มา ๑๐๐๐ บาท เสีย ดอกเบี้ย ๑๐% เงิน ๑๐๐ บาทเอาไปให้กู้เอาดอกเบี้ย ๑๕% เงินได้ ๑๕๐ บาท จึงเสียภาษีจากจำนวนเงิน ๑๕๐ บาท เป็นเงิน ๒๕ บาท

ประธานกรรมการ กล่าวว่า ที่นายวิเชียรว่านั้น ก่อนที่เรา จะทำเช่นนั้นได้ ต้องมีเครื่องมือ ๒ ประการ คือ (๑) การค้าขาย ต้องเจริญ ต้องทำเป็นบริษัททำบัญชีรายชื่อเรื่อยไปอยู่เสมอ (๒) ปีหนึ่ง ตรวจบัญชี ๒ ครั้ง มีผู้ตรวจรับรองเต็มที เครื่องมือต้องมี เจ้า พนักงานต้องมีเช่นนี้แล้ว เราจึงจะทำได้ เวลานี้เรายังไม่เจริญพอจึงหา วิธีคิดเองง่าย ๆ เช่นภาษีเงินได้ หลีกเลียงยาก เว้นแต่ภาษีรายได้ เดี่ยวด้วยอาชีพ เวลานี้ต้องเชื่อ เขาส่งมาอย่างไรต้องเชื่อไว้ ก่อน พวกเงินรายได้เช่นทนายความแต่เป็นคั่นต้น ถ้าเราทำให้ ละเอียดไม่ได้ เช่นที่สิงคโปร์ตรวจกันไม่ได้ก็ต้องเลิกไปเมื่อมีเครื่อง มือพร้อมกันแล้วก็เปลี่ยนได้ ที่ว่านี้ถูกตามหลักแล้ว

พระยามนธสุรราช ถามว่า โรงร้านหรือสิ่งที่ปลูกสร้างถึงแม้ ว่าเราไม่มีประกันภัยเราก็หักให้เสมอ คือ ๑๐๐ ละ ๕ ใช่ไหม?

ประธานกรรมการตอบว่า การประกันภัยเช่นโรงสีเสียค่า พิรีเมียมแพง ส่วนสิ่งอื่นลดน้อยและบางคนไม่ประกันเลย

พระยามนธสุรราช กล่าวว่า เช่นตึกแถวห้องแถว บางแห่ง ไม่มีประกันไฟ ถึงแม้ไม่มีประกันไฟก็หักให้ร้อยละ ๕ เหมือนกัน

นายชุนท์ ปิตทานนท์ กล่าวว่า เช่นเงินลอตเตอรี่ เมื่อใครถูกล็อตเตอรี่แล้วจะต้องถูกเก็บเงินค่าภาษีภายใต้หรือไม่?

ประธานกรรมการตอบว่า เงินที่ได้รับเนื่องจากการถูกลอตเตอรี่นั้นไม่ใช่เงินประเภทรายได้ ไม่ใช่ income ไม่เก็บ ถ้าจะแก้ต้องแก้ไขใน lottery law ความจริงไปวิเคราะห์เข้าไปใน income ไม่ได้ ถ้าอยากจะเก็บเราแก้ไขในกฎหมายลอตเตอรี่

พระสุธรรมวิมลชัยกล่าวว่า ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างคร่าว ๆ เรื่องภาษีเงินได้ตอนต้นว่าด้วยบริษัท ๆ เราหักจ่ายทำไม่ภาษีรายได้ จึงไม่หักจ่าย ถ้าไม่หักกลับตัดกำลังของเรา เช่นกู้ ๑๐๐ ละ ๗ ควรยอมให้หักจ่ายต้องถือเสมอว่าพลเมืองของเราซื้อสตีลบริษัทก็เหมือนกัน เมืองเราพึ่งจะก่อสร้างตัวขึ้น ถ้าเราเก็บแรง ๆ จะลำบาก ควรจะคิดหาอุบายอย่างใดอย่างหนึ่ง

ประธานกรรมการตอบว่า รายได้ ๒,๔๐๐ บาทยกเว้น และ ๓,๖๐๐ บาทเราเก็บ นั้นช่วยเหลือพอแล้ว ถ้าหักจ่ายมันยาก อัตราที่เสนอนั้นไม่ใช่ร้ายแรง, จริงอยู่เราได้ ใช้วิธีเอามาจากประเทศอังกฤษ ที่อังกฤษมีความชำนาญมากเรื่องภาษีต่าง ๆ

พระสุธรรมวิมลชัย กล่าวว่า ถ้าทำได้, เสียแพงไม่เป็นไร เดียวนี้เราหาไม่ได้ถึงจะเสียถูกก็ไม่ควร พวกเราจนๆ ทั้งนั้นจะเฉลี่ยให้น้อยลงไปไม่ได้หรือไม่?

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า เท่าที่สังเกตเห็นจะเป็นเช่นนี้ การหักจ่ายของคุณคณาลำบากกว่าบริษัท เช่นหาเงินทางดอกเบี้ย ก็หักจ่ายให้ได้ ส่วนบริษัทเรา คอนโทรล control ได้, เรื่องนี้ ถ้าเอกชนอยากให้หักจ่ายก็ตั้งเป็นบริษัทขึ้น บริษัทต้องมีบัญชี ถ้าเป็นเอกชน control ยาก

นายวิเชียร สุวรรณทัต กล่าวว่า ตามธรรมดาต้องสันนิษฐานว่า บุคคลทุกคนทำการโดยสุจริต กู้มา ๑๐๐ ชั่ง เสียดอก ๗๕ บาท แล้วออกให้ กู้เอาดอกชั่งละ ๑ บาทได้ ๑๐๐ บาท คงมีกำไร ๒๕ บาท เสียภาษีในจำนวนร้อยบาท คือเสีย ๘ บาท คงมีกำไรอีก ๑๗ บาท แต่เครื่องมือเรายังไม่มีพอ เราจะออกกฎหมายนี้ไปก็ดูอะไรอยู่

ประธานกรรมการตอบว่า เครื่องมือยังไม่พอ ถ้าเป็นเงินเดือนเราก็ตรวจได้

นายวิเชียร สุวรรณทัต ถามว่า ยุติธรรมไหม ถ้าหักเสียก่อน บางรายก็ไม่มีพอ ต้องคิดถึงประโยชน์ส่วนมาก

พระยามนธสุรราช กล่าวว่า ที่จริงที่พูดนั้นถ้าเป็นบริษัทหักจ่ายก่อน ถ้าเป็นบุคคลธรรมดาไม่ได้หักไม่ใช่หรือ เรียกภาษีก่อนหัก ถ้าเช่นนั้นเข้าใจความตรงกันข้าม

ประธานกรรมการตอบว่า ไม่ได้หัก

พระยามนธสุรราช กล่าวว่า ได้หักจ่ายก่อนแล้วจึงเรียกภาษี

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า เงินปันผลนั้นหมายความ

ว่าส่วนกำไรซึ่งบริษัทจ่ายให้แก่ผู้ถือหุ้น ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่าเงินปันผลนั้นต้องหักค่าใช้จ่ายแล้ว

ประธานกรรมการ กล่าวว่า ที่นายวิเชียรว่านั้นถูก แต่เวลานี้ยังทำไม่ได้ต้องคิดถึงเงินที่จะได้เสียก่อน โดยมากนอกจากเงินเดือนแล้วเราให้ด้วย นี่เราคิดภาษีจากเงินได้จริง ๆ เราเอาค่าเช่านั้นมาเพิ่มขึ้นภาษียิ่งมากขึ้น

นายชุมพ์ ปิณฑานนท์ กล่าวว่า เงินลอตเตอรี่อย่างไร ประธานกรรมการ ตอบว่า ในนี้ไม่ได้เข้าบทวิเคราะห์ศัพท์ว่า income ไม่ได้เข้าอยู่ในความหมายอันนี้

นายชุมพ์ ปิณฑานนท์ กล่าวว่า มาตรา ๗ คำว่า “อินยิเนียร์” และ “อาร์กitekต์” ข้าพเจ้าไม่อยากจะเขียนเป็นภาษาฝรั่งในพระราชบัญญัตินี้ ควรให้ใช้เป็นภาษาไทย คือคำว่า “อินยิเนียร์” ใช้เป็นภาษาไทยว่า “วิศวกรรม” “อาร์กitekต์” ใช้เป็นภาษาไทยว่า “สถาปัตยกรรม” คำว่า “วิศวกรรม” ตรงกับ ซิวิลอินยิเนียร์ อยู่แล้วเกรงว่าจะไม่ตรง

นายจรูญ สืบแสง กล่าวว่า คำว่าอินยิเนียร์ริง term ที่รวมการอินยิเนียร์ ต่าง ๆ ถ้าจะใช้คำว่าวิศวกรรมซึ่งเข้าใจว่าหมายถึง civil iginearing ให้ตรงกับคำอินยิเนียร์ริง อาจจะมีทางเลี่ยงกฎหมายได้

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี ตอบว่า กรรมการที่ประชุมกันมา  
วิศวกรรมเป็นอินยิเนียร์จึงเอาหาจากพระวิศว คือเป็นเทวดองค์หนึ่ง  
เป็นผู้เนรมิตสารพัด ถ้าจะสร้างบ้านเมืองต้องให้ท่านผู้นี้ทำ ท่านผู้  
นี้ทำได้ทุกอย่าง

นายชุนท์ ปิณฑานนท์ นนท์ กล่าวว่า มาตรา ๗ ข้อ ข. ดอกเบี้ย  
เงินกู้หรือเงินปันผลหรือเงินโบนัสที่ได้จากบริษัท แต่ในภาษาฝรั่งเศส  
ว่า “แชร์” ไม่ได้ใส่ในที่นี้

ประธานกรรมการ กล่าวว่า ในมาตรา ๗ ข. ให้เติม “โบนัส  
ในหุ้น”

นายจรูญ ณ บางช้าง กล่าวว่า คำว่า “รายได้ก่อนหักราย  
จ่าย ๆ ล ๆ” หมายความว่า รายได้ก่อนรายจ่าย แต่จะยอมให้หักจ่าย  
จึงขอให้เติมว่า “แต่ยอมให้” หักด้วยรายจ่ายในมาตรา ๗ ข้อ ง.

ประธานกรรมการ รับรอง

ทำการแทนประธานสภา ฯ กล่าวว่า ที่แกมี ๒ แห่งในมาตรา ๗  
(ข) บรรทัดที่ ๒ เงินโบนัสในหุ้นกับมาตรา ๗ ข้อ (ง) แก้แล้ว อ่าน  
ว่าเงินได้ในวิชาชีพต่อไปนี้ คือ กฎหมาย แพทย์ยา การแพทย์ผ่าตัด  
การแพทย์ฟัน การวิศวกรรม สถาปัตยกรรม และการบัญชี เงินได้  
ประเภทนี้คือรายได้ก่อนหัก เมื่อแก้แล้วถ้าไม่มีใครคัดค้านก็จะได้ลงมติ

นายจรูญ สืบแสง กล่าวว่า คำแพทย์ยา แพทย์ฟัน ควรเรียก  
เป็นศัพท์เฉพาะ

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี ตอบว่า คำว่า “อายุรแพทย์”  
มาจาก “อายุรเวทย์” คือเป็นแพทย์รักษาโรคซึ่งเป็นค่าโบราณ  
ถ้าจะเปลี่ยนควรใช้คำว่า “เวชกรรม”

พระยาอนุমানราชชน กล่าวว่่า ที่เปลี่ยนให้ ใช้ภาษาไทยนั้น  
เรื่องอินอินเนียร์เท่านั้น แต่ในเรื่องแพทย์ไม่ควรให้เปลี่ยน ควรเรียก  
ต่อไปตามเดิม

หลวงประดิษฐ์มนูธรรม กล่าวว่่า กล่าวว่่า ตามพระราชบัญญัติการ  
แพทย์ ต้องมีการขออนุญาต จึงใช้ค่าธรรมเนียมเดียว

นายดิเรก ชัยนาม กล่าวว่่า เรื่องฟันมี ๒ ชนิด คือช่างทำฟัน  
และหมอรักษาฟัน

ประธานกรรมการตอบว่า เข้าพระราชบัญญัติการแพทย์  
แล้ว

หลวงประดิษฐ์มนูธรรม กล่าวว่่า มีแพทย์หลายอย่าง เช่น  
แพทย์ตา โสตร สอน นาสิก เพราะฉะนั้นเราใช้คำว่าเวชกรรม  
คลุมหมดทีเดียว คนที่ประกอบกรแพทย์ก็เข้าอยู่ในคำนี้หมด

ประธานกรรมการ รับรองให้แก้ตามหลวงประดิษฐ์ฯ เสนอ

หลวงแสงนิติศาสตร์ กล่าวว่่า พระราชบัญญัติการแพทย์ไม่  
ได้หมายถึงฟัน ใช้คำว่า ทันตแพทย์ ที่นี้คำว่า ทันตแพทย์ ใช้เป็นว่า  
ช่างฟัน เมื่อใช้คำว่าเวชกรรมก็ไม่เข้าด้วย

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ช่างทำฟันไม่ได้เข้าอยู่ในข้อ  
นี้ ช่างทำฟันเก็บทางภาษีการค้า ช่างทำฟันคือเป็นช่างทำเท่านั้น ส่วน  
ใส่ฟันรักษาฟัน อุดฟันนี้ต้องเป็นแพทย์

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า มาตรา ๗ (ง) แก้แล้ว  
คงอ่านได้ความว่า “เงินได้ในวิชาต่อไปนี้ คือ กฎหมาย เวชช  
กรรม วิศวกรรม (การอินยิเนียร์) สถาปัตยกรรม (การอาร์ คี  
เด็คท์) และการบัญชี เงินได้ประเภทนี้คือรายได้ก่อน หักรายจ่าย  
ในวิชาซึ่งดังกล่าวมาแล้ว แต่ยอมให้หักด้วยรายจ่าย (อันมิได้  
มีลักษณะเป็นการจ่ายลงทุน) ซึ่งจ่ายไปเฉพาะเพื่อการวิชาซึ่งนั้น ๆ  
แต่ท่านมิให้หักรายจ่ายใด ๆ อันเป็นการจ่ายส่วนตัวผู้ต้องเสียภาษี นอก  
จากนี้หากไม่มีใครคัดค้านหรือทักท้วงประการใดแล้ว จะได้ลงมติไม่มี  
ใครคัดค้าน ในที่สุดที่ประชุมลงมติเห็นชอบพร้อมกันว่าให้นาร่าง  
พระราชบัญญัติตามที่ได้แก้ไขแล้วนั้นขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย ลงทรง  
ลงพระปรมาภิไธยประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

นายกรัฐมนตรี กล่าวว่า เรื่องที่ ๒ คือ พระราชบัญญัติภาษี  
การค้าที่คณะรัฐมนตรีเสนอ นี่เป็นเรื่องเช่นเดียวกับเรื่องพระราช  
บัญญัติภาษีรายได้ ถ้าจะเก็บรายได้ โดยเก็บตรงจากจำนวนที่ได้  
ไม่สะดวกแก่การที่จะทำได้ ตามบ้านอื่นเมืองอื่นเขาเก็บได้มาก เพราะ  
ว่าการค้าขายเขาทำเป็นบริษัท มีผู้ตรวจบัญชี เพราะฉะนั้นก็รู้ ที่เดียว  
ว่าบริษัทนั้นค้าขายเช่นนั้นได้กำไรเท่านั้น มีรายได้เท่านั้น ถ้าเช่นนี้ก็

เก็บได้สะดวก แต่ว่าการค้าขายของเรา เห็นว่าโดยมากถ้าไปดูร้านตามลำพัง ใครจะตรวจบัญชีอื่นได้ พวกที่ตรวจเขาว่าไม่ได้ อยู่ในวิธีตรวจของเขา การทำบัญชีการควบคุมเหลือที่จะรู้ เราจึงไปขอเก็บเหมือนภาษีเงินเดือน ภาษีดอกเบี้ยย เงินที่ได้จากบริษัท รู้ได้แน่ว่าได้เท่าใด เจ้าพนักงานส่งใบประเมินมาให้ เราบอกว่ามีเท่านั้น ถ้าหากว่าเป็นรายได้ที่มาจากบริษัทหรือเป็นรายได้ค่าดอกเบี้ยย ก็พอสอบสวนกันได้ ถ้าเป็นการค้าขายบางอย่างที่เราทำอยู่โดยมาก สอบกันไม่ได้ เพราะฉะนั้นการเก็บจากจำนวนเงินได้จริง เป็นความประสงค์ แต่จะแสดงรายได้จริง ๆ นั้นยาก บอกแล้ว เจ้าพนักงานตรวจไม่ได้เช่นร้านเจ๊กลำพัง เห็นว่าเป็นการเหลือวิสัยที่จะตรวจได้ที่เดียว ที่ส่งไปเราบอกว่าได้ ๒๐๐ บาทแล้วเราสรุปวิสัยที่จะรู้ได้ ถ้าเป็นบริษัทเราส่งคนไปตรวจได้ว่ามีรายได้เงินปันผลเท่าใด เพราะเหตุการค้าขายของเขาเป็นเช่นนี้ ร้านเล็ก ๆ เช่นร้านแขกพาหุรัดตรวจกันไม่ได้ เช่นนี้เราจะเก็บได้จริงๆ เราไม่รู้ว่ามีรายได้เท่าใด จึงคิดหาวิธีจะเอาอะไรเป็นเครื่องวัดเก็บภาษีรายได้เพื่อให้ใกล้เคียงกับความจริงของเงินรายได้ เพราะเราจะตรวจหาจำนวนรายได้จริง ๆ ไม่ได้ เมื่อเป็นการขัดข้องเช่นนี้ จึงคิดหาแบ่งกิจการออกเป็นประเภทเป็นอย่าง บางอย่างเอาค่าเช่าร้าน เป็นเกณฑ์ ว่าร้านนี้เสียค่าเช่าเท่านี้แล้วก็สันนิษฐานว่าร้านเล็กเท่านี้เสียค่าเช่าราคานี้ การค้าขายควรจะได้ปีหนึ่งเท่านี้ แล้วก็เก็บภาษี

เอาตามจำนวนค่าเช่าที่ควรจะได้ เรามีร้านของเราเองไม่ต้องเสียค่าเช่า แล้วเก็บเท่านั้นเปอร์เซ็นต์ตามจำนวนค่าเช่านี้เป็นวิธีหนึ่ง แต่ว่าการค้าขายบางอย่างจะเอาค่าเช่าเป็นเกณฑ์ก็ได้เหมือนกัน เป็นต้นว่า พวกตั้งโรงทำอุตสาหกรรม พวกตั้งโรงทำน้ำแข็ง โรงสีข้าว จะเก็บภาษีเอาแรงเครื่องจักรเท่านั้นแรงมา โดยคิดว่าเครื่องจักรเท่านั้นแรงม้า ทำงานได้เท่านั้น ควรได้รายได้เท่านั้น สันนิษฐานเอาแล้ว เก็บเอาตามจำนวนแรงของเครื่องจักร งานการบางประเภทจะใช้ เช่นนี้ก็ไม่ได้เหมือนกันเป็นต้นว่า โรงงานอุตสาหกรรม การก่อสร้าง เราคิดเอาตามจำนวนคนงานที่ใช้ การคิดเช่นนี้เป็นวิธีที่คิดเอาตามใจอยู่หน่อย คือการค้าขาย โตเท่านั้นจำเป็นต้องมีรายได้เช่นนี้ทุกปีไปหรือปีนั้นได้มากปีนี้ได้น้อย แต่เสียภาษีเท่ากัน หรือเครื่องจักร เท่านั้นแรงม้าทำรายได้มาเท่านั้น เพราะว่ารายได้เกิดจากผล เครื่องจักรจะใส่เข้าได้เท่าใด แต่ราคาเช่าที่ได้ หากจำเป็นต้องแน่นอนไม่ เพราะฉะนั้นเมื่อได้ปีหนึ่งมากและน้อยเช่นนี้ก็จริงอยู่ อาจจะไม่เห็นว่าเป็น แต่ไม่มีวิธีใดที่จะดีกว่านี้ คิดว่าเอาโดยปกติมีมากบ้างน้อยบ้าง ปีหนึ่งควรจะได้เสียเท่าใด แล้วคำนวณเอา หรือการค้าขายที่คิดเอาตามค่าเช่า บ้านค่าเช่าเรือน การค้าขายส่ง และย่อยนั้นมันก็ต่างกัน เพราะการขายส่งมันใหญ่โต ถ้าเอาค่าเช่าเสมอกัน มันก็ไม่เป็นธรรม แต่ถ้าไม่เอาค่าเช่ามาคิดจะไปเอาอะไรมาเป็นเกณฑ์ เพราะฉะนั้นเห็นการไม่เป็นธรรมเช่นนี้ จึงคิดเอาจากร้านขายส่ง ๑๒% แต่ร้าน

ขายของย่อยเอา ๙ % ของจำนวนค่าเช่าเหล่านี้ผู้ร่างกฎหมาย ได้พิจารณาเห็นเหมือนกันเป็นวิธีที่เราจะเอา เพราะถ้าไม่ทำเช่นนี้แล้ว ก็ไม่รู้ที่จะทำอะไร เป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้ว แต่เราคิดเหมือนกันว่า ไม่อยากทำให้คนเล็ก ๆ น้อย ๆ เดือดร้อนซึ่งเป็นการกวนคนจนมากเกินไป และอาจทำความเดือดร้อนได้ เพราะมีรายได้น้อย เพราะฉะนั้น จึงมีข้อยกเว้นว่า ถ้ามีค่าเช่าน้อยกว่า ๑๕ บาทแล้วไม่เก็บ ต้อง ๑๕ บาทขึ้นไปจึงเก็บ คิดว่าหลักพระราชบัญญัตินี้มี ๒-๓ ข้อ คือ ความมุ่งหมายรัฐบาลอยากเก็บภาษีจากรายได้ให้ทั่วถึงกัน และให้เป็นธรรมที่สุดที่จะให้เป็นไปได้ แต่ก่อนเราเก็บภาษีเงินเดือนที่เก็บเอาจากพวกข้าราชการ พวกอื่นไม่ต้องเสีย ทีนี้ก็เก็บแต่ภาษีเงินเดือนเท่านั้น พวกอื่นเราเก็บเขาไม่ได้ ทีนี้เราเพียรที่จะแผ่ออกไปเป็นภาษีรายได้ รวมทั้งค่าโบนัสจากแชร์จากดอกเบี้ย และวางหลักกว้างออกไป ยิ่งเว้นแต่จะเก็บจากจำนวนเงินประมาณไม่ถูก หรือประมาณมาให้รัฐบาลซึ่งไม่มีทางที่จะตรวจ จึงเห็นว่าที่ทำอย่างนี้ดีที่สุดแล้ว

อีกข้อ ๑ คือ อัตราที่เราวางลงไปนี้ ซึ่งเราเห็นว่าเป็นอัตราพอไม่ได้หวังจะให้เป็นอัตราเด็ดขาดในวันนี้ เพราะเป็นร่างสำคัญอยู่ และเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติรายได้และเป็น การสมควรด้วยในการที่จะออกพระราชบัญญัตินี้ ถ้าไม่ออกพร้อม

กันก็ต้องออกติด ๆ กันไป เพราะเป็นรายได้เหมือนกัน ถ้าที่ประชุม  
นี้เห็นว่าควรจะต้องตั้งกรรมาธิการขึ้นพิจารณา ขอเสนอว่าควรให้  
กรรมาธิการชุดเก่าพิจารณา เพราะเป็นเรื่องที่คาบเกี่ยวกัน

ทำการแทน ประธานสภา ฯ กล่าวว่า หลักความประสงค์ที่นายก  
รัฐมนตรีได้อธิบายให้ฟังนั้นท่านผู้ใดเห็นชอบด้วยสมควรจะรับ  
ปฏิบัติก็ขอให้ลงมติรับหลักการโยบายเสียก่อน จึงจะตั้งกรรมาธิการ  
ได้ ในที่สุดที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบด้วยหลักการโยบายนี้

นายกรัฐมนตรี กล่าวว่า รายงานกรรมาธิการชุดเก่า คือ

- |                         |                  |
|-------------------------|------------------|
| ๑. พระยาศรีวิสารวาจา    | ประธานกรรมาธิการ |
| ๒. พระยาไชยยศสมบัติ     | กรรมาธิการ       |
| ๓. นายสงวน ตุลารักษ์    | กรรมาธิการ       |
| ๔. นายมังกร สามเสน      | กรรมาธิการ       |
| ๕. หลวงดำริอิศรานุกวัตร | กรรมาธิการ       |
| ๖. หลวงเดช สหกรณ์       | กรรมาธิการ       |
| ๗. นายยล สมานนท์        | กรรมาธิการ       |

ใครจะเห็นเป็นอย่างไรบ้าง ?

หลวงแสดนิติศาสตร์ กล่าวว่า ควรออกพระราชบัญญัตินี้  
ข้าพเจ้ามีความเห็น ๒ อย่าง คือ ประการหนึ่ง พระราชบัญญัตินี้จะ  
ใช้ในเดือนเมษายน ไม่ใช่เวลานี้ ในระหว่างนี้ขอให้ถือเป็นการ  
ลับไว้ก่อนอย่าลงหนังสือพิมพ์จะดีกว่า ทั้งนี้คิดว่าถ้าหากจะยึดพระราช  
บัญญัตินี้ให้เข้าไปสักหน่อยให้รอไปถึงระหว่างมีผู้แทนราษฎรจะดีกว่า

ทั้งนี้ด้วยเหตุที่รู้สึกว่าการนี้ใครๆ ก็รู้ว่าการค้าขายผิดขัดตลอดจนคนหาบของขายทุกร้านทุกโรงก็พากันบนต่าง ๆ ถึงแม้ค่าเช่าลดแล้วก็ยังไม่ไหว

อีกประการหนึ่งรัฐบาลนี้ยังใหม่อยู่จึงตั้งได้ไม่นานก็มากน้อยรู้สึกว่าการจำเป็นอยู่มาก น่าจะเอาใจราษฎรอยู่มาก อย่าให้ดิ้นนินทาได้ เวลานี้มีราษฎรบนอยู่มาก เพราะฉะนั้นถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ แล้วอยากให้ไปออกเอาเวลานั้น เขาจะได้ไม่พาลเรา

นายกรัฐมนตรี ตอบว่า ถ้าหากว่าเราจะไม่ออกพระราชบัญญัติภาษีการค้าฉบับนี้แล้ว จะกลายเป็นว่าไปเก็บภาษีรายได้จากคนหมู่นึง แต่อีกหมู่นึงไม่ถูกเก็บดูไม่สม่ำเสมอ กล่าวคือ ดูไม่เป็นธรรมและเมื่อเราใช้เก็บภาษีใหม่นี้แล้วที่เก็บ ๕% ช่วยราชการนั้นต้องเลิก

หลวงแสดนิติศาสตร์ กล่าวว่า การที่แถลงนั้นก็เพราะไม่อยากจะให้คณะราษฎรถูกดิ้นนินทา

นายกรัฐมนตรี กล่าวว่า ที่ว่าร้านค้าเช่า ๑๕ บาทนั้นเกินไปควรเป็น ๒๐ บาท เรื่องอัตราภาษีเงินเดือนเป็นภาษีเงินรายได้อยู่แล้วไปเก็บเอาแต่คนที่ได้เงินเดือน คนที่มีรายได้อย่างอื่นไม่ไปเก็บ ถ้าทำถูกยุติธรรมแล้ว ใครจะว่ากล่าวก็ตามใจ

นายบรรจง ศรีจรูญ กล่าวว่า การค้าขายเวลานี้ทุกร้านขาดทุนกันโดยมาก

นายกรัฐมนตรี ตอบว่า เชื่อว่าที่ร้าน นายบรรจง ศรีจรูญ  
ขาดทุนแน่ และร้านที่ขาดทุนก็คงมีมากเหมือนกัน แต่ถ้าขาดทุนไปเสีย  
ทั้งหมดจะตั้งอยู่อย่างไรได้ ถ้าจะเอารายละเอียดขึ้นมาว่า ต้องเก็บ  
ภาษีคนหนึ่งมีกฎหมาย ฉบับหนึ่งมีรายละเอียดรายตัว เป็นไม่ไปได้  
โดยหลักการทั่ว ๆ ไป เขาว่ารายได้จากดอกเบี้ยต้องเสียภาษี ส่วนราย  
ได้จากแลกพาทัวร์ไม่ต้องเสียภาษี จริงอยู่แลกพาทัวร์หลายร้านอาจ  
ขาดทุนแต่เป็นรายได้ แต่คงมีหลายร้านที่ได้กำไรแต่จะไม่ได้เท่าก่อนนี้คง  
ไม่ได้ แต่ที่เสนอนี้ในหลักการไม่ได้พูดรายตัวเฉพาะบุคคล

อีกข้อ ๑ เพราะการค้าขายตกต่ำกว่านี้เรารู้เหมือนกัน ที่เขากำหนด  
นี้ไม่สู้กระไร เป็นต้นว่าเสียค่าเช่าเดือนละ ๒๕ บาท ปีละ ๓๐๐ บาท  
ก็เสียเป็นภาษีปีละ ๘ บาท คิด ๖ % เท่านั้น ข้าพเจ้าคิดว่าอัตรานี้ไม่  
หนักหนา

นายบรรจง ศรีจรูญ กล่าวว่า ที่เสนอนี้ขอให้รอไว้

นายกรัฐมนตรี กล่าวว่า ถ้าเก็บแต่ภาษีเงินเดือนก็เป็นการไม่  
ยุติธรรม เพราะคนหม้ออื่นที่ไม่เสียยังมีมาก

หลวงเสนิติศาสตร์ กล่าวว่า ฉะเพาะเก็บภาษีเงินเดือนเรา  
เก็บได้แน่นอน แต่การค้าขายไม่มีส่วนได้แน่นอน ไปที่ไหนก็ทราบทุก  
แห่งว่าขาดทุน

นายกรัฐมนตรี กล่าวว่า การที่เสนอให้เก็บเอาแต่น้อยนั้นไม่ว่า  
เช่นจะเก็บ ๑๐๐ ละ ๖ ขอให้เป็น ๑๐๐ ละ ๓ ก็ไม่ว่า แต่ข้อสำคัญ  
ขอให้เก็บได้ ก็แล้วกัน

หลวงแสดนิติศาสตร์ กล่าวว่า เห็นจะไม่ได้ผลเท่าใด ถ้าเช่นนั้นก็คงอยู่ในหลักการไม่ยุติธรรม เราพอจะรอได้

นายกรัฐมนตรี กล่าวว่า ถ้าเช่นนั้น ขอเติมกรรมาธิการอีก ๒ นาย คือ หลวงอรรถสารประสิทธิ์ กับ นายบรรจง ศรีจรูญ รวมเป็น ๙ นายที่เสนอ นายบรรจงนี้เพราะไม่ได้เห็นว่าหน้าสด สลวย เห็นว่าเป็นคนค้าขาย ไม่มีรายได้เป็นเงินเดือน

ทำการแทน ประธานสภาฯ กล่าวว่า รายงานกรรมาธิการ ๙ นายนั้น ถ้าไม่มีใครคัดค้านจะขอให้ที่ประชุมนี้ลงมติตั้ง ไม่มีใครคัดค้าน ในที่สุดที่ประชุมได้ลงมติตั้งให้ผู้มีนาม ๙ นายที่เสนอนั้นเป็นกรรมาธิการ อนึ่งที่ประชุมนี้อนุมัติให้ ถือเป็นความลับอยู่ทั้ง ๒ เรื่อง จนกว่าจะได้ประกาศ

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๕๗ นาฬิกา

หลวงคหกรรมบดี

นายปพาฬ - บุญหลง

หลวงชวเลขปรีชา

ผู้จัดรายงานการประชุม

นิติศาสตร์

วุฒิศาสตร์ ศรยุทธ

นายมังกร

ปรีชานุสาสน์

จรูญ ฦบางช้าง

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร